

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 28ης Μαΐου 1998 *

Στην υπόθεση C-7/95 P,

John Deere Ltd, εταιρία σκωτικού δικαίου, με έδρα το Εδιμβούργο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τους Hans-Jörg Niemeyer και Rainer Bechtold, δικηγόρους Στουτγάρδης, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch και Wolter, 11, rue Goethe,

αναιρεσεύουσα

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 27 Οκτωβρίου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-35/92, Deere κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-957), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Julian Cur-rall, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Nicholas Forwood, QC, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J. C. Moitinho de Almei-da, D. A. O. Edward, P. Jann και L. Sevón (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 3ης Ιουλίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Ιανουαρίου 1995, η John Deere Ltd, εταιρία σκωπτικού δικαίου άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, προσφυγή κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 27ης Οκτωβρίου 1994 στην υπόθεση T-35/92, Deere κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-957, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 92/157/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με τη διαδικασία του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.370 και 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (ΕΕ L 68, σ. 19, στο εξής: επίδικη απόφαση).

2 Όσον αφορά το ιστορικό της διαφοράς, στην προσβαλλομένη απόφαση εκτίθενται τα ακόλουθα:

«1. Η Agricultural Engineers Association Limited (στο εξής: ΑΕΑ) αποτελεί επαγγελματική οργάνωση στην οποία μπορεί να συμμετέχει κάθε κατασκευαστής ή εισαγωγέας γεωργικών ελκυστήρων που δρα στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Κατά τον κρίσιμο χρόνο, η ΑΕΑ αριθμούσε 200 περίπου μέλη, μεταξύ των οποίων οι εταιρίες Case Europe Limited, John Deere Limited, Fiatagri UK Limited, Ford New Holland Limited, Massey-Ferguson (United Kingdom) Limited, Renault Agricultural Limited, Same-Lamborghini (UK) Limited, Watveare Limited.

α) Η διοικητική διαδικασία

2. Στις 4 Ιανουαρίου 1988 η ΑΕΑ κοινοποίησε στην Επιτροπή, προκειμένου να τύχει, κυρίως, αρνητικής πιστοποίησης και, επικουρικά, ατομικής απαλλαγής, συμφωνία που αφορά σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, ονομαζόμενο “UK Agricultural Tractor Registration Exchange”, βασιζόμενο στα στοιχεία ταξινομήσεως των γεωργικών ελκυστήρων, τα οποία τηρεί το Υπουργείο Μεταφορών του Ηνωμένου Βασιλείου (στο εξής: πρώτη κοινοποίηση). Αυτή η συμφωνία ανταλλαγής πληροφοριών αντικατέστησε προηγούμενη συμφωνία, χρονολογούμενη από το 1975, η οποία όμως δεν είχε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή. Η δεύτερη αυτή συμφωνία είχε περιέλθει σε γνώση της Επιτροπής το 1984, επ’ ευκαιρία ερευνών στις οποίες προέβη η Επιτροπή κατόπιν καταγγελίας της οποίας είχε επιληφθεί, για εμπόδια στις παράλληλες εισαγωγές.

3. Στην κοινοποιηθείσα συμφωνία μπορεί να προσχωρεί κάθε κατασκευαστής ή εισαγωγέας γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο, είτε έχει την ιδιότητα του μέλους της ΑΕΑ είτε όχι. Η ΑΕΑ εκτελεί χρέη γραμματείας της συμφωνίας. Ο αριθμός των μελών της συμφωνίας ποίκιλλε κατά τη διάρκεια του χρόνου έρευνας της υποθέσεως, ανάλογα με τις κινήσεις αναδιαρθρώσεως οι οποίες επηρέαζαν το επάγγελμα· κατά την ημερομηνία της κοινοποίησης, μετείχαν στη συμφωνία οκτώ κατασκευαστές, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα. Τα μέλη της συμφωνίας αυτής είναι οι οκτώ επιχειρήσεις που παρατίθενται στο σημείο 1 ανωτέρω, οι οποίες κατέχουν, κατά την Επιτροπή, το 87 με 88 % της αγοράς γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ το υπόλοιπο της αγοράς μοιράζονται διάφοροι μικροί κατασκευαστές.

4. Στις 11 Νοεμβρίου 1988 η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στην ΑΕΑ, σε καθένα από τα οκτώ μέλη της συμφωνίας τα οποία αφορούσε η πρώτη κοινοποίηση και στη Systematics International Group of Companies Limited (στο εξής: SIL), εταιρία πληροφορικής επιφορτισμένη με την επεξεργασία και την αξιοποίηση των στοιχείων που περιλαμβάνονται στο έντυπο V55 (βλ., κατωτέρω, σκέψη 6). Στις 24 Νοεμβρίου 1988 τα μέλη της συμφωνίας αποφάσισαν την αναστολή της ισχύος της. Κατά την ακρόαση ενώπιον της Επιτρο-

πής, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, επικαλούμενη ιδίως τη μελέτη του καθηγητή Albach, μέλους του Berlin Science Center, ότι οι διαβιβαζόμενες πληροφορίες είχαν ευνοϊκή επίδραση στον ανταγωνισμό. Στις 12 Μαρτίου 1990 πέντε μέλη της ΑΕΑ — μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα — κοινοποίησαν στην Επιτροπή νέα συμφωνία (στο εξής: δεύτερη κοινοποίηση) περί διαβιβάσεως πληροφοριών, ονομαζόμενη “UK Tractor Registration Data System” (στο εξής: Data System), δεσμευόμενες να μην εφαρμόσουν το νέο σύστημα πριν λάβουν την απάντηση της Επιτροπής στην κοινοποίησή τους.

(...)

β) Το περιεχόμενο της συμφωνίας και το νομικό της πλαίσιο

6. Κατά το εθνικό δίκαιο, κάθε όχημα, προκειμένου να του επιτραπεί η κυκλοφορία στις δημόσιες οδούς στο Ηνωμένο Βασίλειο, πρέπει να έχει ταξινομηθεί στο Department of Transport (Υπουργείο Μεταφορών). Αρμόδια για τις ταξινομήσεις αυτές είναι τα Local Vehicles Licensing Offices (στο εξής: LVLO), τα οποία ανέρχονται σε 60 περίπου. Η ταξινόμηση των οχημάτων ρυθμίζεται με υπουργική εγκύκλιο διαδικαστικού περιεχομένου, επιγραφόμενη “Procedure for the first licensing and registration of motor Vehicles”. Κατά την εγκύκλιο αυτή, για την υποβολή της αιτήσεως ταξινόμησης του οχήματος, πρέπει να χρησιμοποιείται ένα ειδικό έντυπο, το έντυπο V55. Δυνάμει συμφωνίας με το Υπουργείο Μεταφορών του Ηνωμένου Βασιλείου, το Υπουργείο διαβιβάζει στη SIL ορισμένες από τις πληροφορίες που έχει συλλέξει επ’ ευκαιρία της ταξινόμησης των οχημάτων.»

- 3 Στη σκέψη 7 της προσβαλλομένης απόφασης το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι διαφωνούν επί ορισμένων πραγματικών ζητημάτων που αφορούν τις πληροφορίες οι οποίες αναγράφονται στο έντυπο αυτό και τη χρήση τους. Οι διαφωνίες αυτές συνοψίζονται στις σκέψεις 8 έως 18 της προσβαλλομένης απόφασης.
- 4 Με την επίδικη απόφαση η Επιτροπή προέβη στη, βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης, νομική εκτίμηση της συμφωνίας, αφενός όπως αυτή εφαρμόζοταν πριν από την κοινοποίηση και όπως κοινοποιήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 1988 (πρώτη κοινοποίηση) και, αφετέρου, όπως κοινοποιήθηκε στις 12 Μαρτίου 1990 (δεύτερη κοινοποίηση).

- 5 Όσον αφορά τη συμφωνία που κοινοποιήθηκε με την πρώτη κοινοποίηση, η Επιτροπή εξέτασε, αρχικά στις παραγράφους 35 έως 52 της επίδικης απόφασης το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών κατά το μέρος που δίνει τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τις πωλήσεις κάθε ανταγωνιστή. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη τη διάρθρωση της αγοράς, τη φύση των παρεχομένων πληροφοριών, τον λεπτομερή χαρακτήρα των ανταλλασσόμενων πληροφοριών και τις τακτικές συναντήσεις των μερών της συμφωνίας στο πλαίσιο της Επιτροπής της ΑΕΑ. Η Επιτροπή θεώρησε ότι η συμφωνία είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού, αφενός, διά της αυξήσεως της διαφάνειας σε μια αγορά υψηλής συγκεντρώσεως και, αφετέρου, διά της αυξήσεως των εμποδίων πρόσβασης στην αγορά για τα μη μέλη.
- 6 Στις παραγράφους 53 έως 56 της επίδικης απόφασης η Επιτροπή εξέτασε, δεύτερον, το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών κατά το μέρος που αφορά την κοινοποίηση στοιχείων σχετικά με τις πωλήσεις των αντιπροσώπων κάθε μέλους. Συναφώς, επισήμανε τη δυνατότητα προσδιορισμού μέσω των στοιχείων αυτών των πωλήσεων των διαφόρων ανταγωνιστών σε κάθε γεωγραφική ζώνη, οσάκις ο συνολικός όγκος των πωλήσεων που πραγματοποιούνται στη ζώνη αυτή δεν υπερβαίνει τις 10 μονάδες, ανά τύπο προϊόντος και ανά συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Επίσης διαπίστωσε τη δυνατότητα παρεμποδίσεως της δραστηριότητας αντιπροσώπων ή παράλληλων εισαγωγέων.
- 7 Στις παραγράφους 57 και 58 της επίδικης απόφασης η Επιτροπή εξετάζει τις επιπτώσεις του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.
- 8 Στις παραγράφους 59 έως 64 της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή θεώρησε, εξάλλου, ότι η συμφωνία της πρώτης κοινοποίησεως δεν πληροί το κριτήριο της αναγκαιότητας και επομένως δεν χρειάζεται να εξετάσει τις τέσσερις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση απαλλαγής βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης.
- 9 Όσον αφορά το τροποποιημένο κείμενο που κοινοποιήθηκε με τη δεύτερη κοινοποίηση, η Επιτροπή θεώρησε, κυρίως, στην παράγραφο 65 της επίδικης απόφασης ότι ισχύουν *mutatis mutandis* οι παρατηρήσεις της σχετικά με τη συμφωνία της πρώτης κοινοποίησεως.

10 Ειδικότερα, με την επίδικη απόφαση η Επιτροπή:

- διαπίστωσε ότι η συμφωνία ανταλλαγής πληροφοριών σχετικά με τις εγγραφές των γεωργικών ελκυστήρων, στην αρχική της μορφή και όπως τροποποιήθηκε, συνιστά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης «δεδομένου ότι παρέχει στοιχεία για τον προσδιορισμό των πωλήσεων των μεμονωμένων ανταγωνιστών καθώς και των πωλήσεων και των εισαγωγών των αντιπροσώπων τους» (άρθρο 1).
- απέρριψε το αίτημα χορηγήσεως απαλλαγής βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης (άρθρο 2),
- κάλεσε την ΑΕΑ και τα μέρη της συμφωνίας να θέσουν τέρμα στη διαπιστωθείσα παράβαση, αν δεν το έχουν ήδη πράξει, και να απόσχουν στο μέλλον από κάθε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική που θα μπορούσε να έχει παρόμοιους στόχους ή αποτελέσματα (άρθρο 3).

11 Στις 7 Μαΐου 1992, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και ζήτησε να ακυρωθεί η επίδικη απόφαση και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα. Με την προσφυγή της προέβαλε έντεκα λόγους ακυρώσεως. Το Πρωτοδικείο ταξινόμησε αυτούς τους λόγους ως εξής:

«25 Όσον αφορά το νομότυπο της διοικητικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει τα εξής:

- ότι η απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση ουσιωδών τύπων,
- ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ των αιτιολογιών και του διατακτικού της αποφάσεως.

26 Όσον αφορά τη δεύτερη κατηγορία λόγων ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις “γενικής φύσεως” ισχυρισμούς. Υποστηρίζει τα εξής:

- ότι η απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά,
- ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν αποτελεί, αυτό καθαυτό, παράβαση των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού και ότι η απόφαση είναι ασυμβίβαστη με την κοινοτική πολιτική ανταγωνισμού και, συνεπώς, εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας,
- ότι η επίμαχη πρακτική δεν συνιστά παράβαση, εκ μέρους των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, του άρθρου 5 της Συνθήκης ΕΟΚ,
- ότι η απόφαση παραβαίνει τους κανόνες περί κατανομής του βάρους αποδείξεως.

27 Τέλος, η τελευταία κατηγορία περιλαμβάνει πέντε λόγους. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς τα εξής:

- ότι το επίδικο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν έχει τον χαρακτήρα συμφωνίας, υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης,
- ότι η πληροφόρηση επί των πωλήσεων κάθε ανταγωνιστή δεν θίγει τον ανταγωνισμό,
- ότι το ίδιο ισχύει για την πληροφόρηση επί των πωλήσεων των αντιπροσώπων κάθε μέλους,
- ότι το επίμαχο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν θίγει κατά τρόπο αρκούντως αισθητό το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών,

— ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό — πράγμα το οποίο αρνείται η προσφεύγουσα — ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών εμπίπτει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 3.»

- 12 Με την προσβαλλομένη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε όλους τους λόγους ακυρώσεως και καταδίκασε την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να εξαφανίσει την προσβαλλομένη απόφαση και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 14 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ως αβάσιμη. Ζητεί επίσης να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα της αναιρεσείουσας να της χορηγηθούν τα πλήρη πρακτικά της συνεδριάσεως του Πρωτοδικείου της 16ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση T-35/92. Η Γραμματεία του Δικαστηρίου ενημέρωσε τους διαδίκους για την απόφαση αυτή με επιστολή της 13ης Ιουνίου 1995.
- 16 Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους αναιρέσεως:

— αντιφατική και ελλιπής αιτιολογία,

— εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, όσον αφορά την ύπαρξη συμφωνίας κατά την έννοια της διατάξεως αυτής,

- εσφαλμένος χαρακτηρισμός της αγοράς ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο ως κλειστού ολιγοπωλίου,
- εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά τον περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ των παραγωγών,
- εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά τις συσκέψεις της ΑΕΑ,
- εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά τον περιορισμό του ανταγωνισμού εντός του αυτού σήματος,
- εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά την επίπτωση στο εμπόριο μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και των άλλων κρατών μελών,
- αδικαιολόγητη άρνηση εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 3.

Όσον αφορά την έκταση του ελέγχου που ασκεί το Δικαστήριο στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως

- ¹⁷ Πριν προχωρήσει στην εξέταση των λόγων αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα, το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να υπενθυμίσει ορισμένες αρχές που διέπουν την αίτηση αναιρέσεως, ιδίως όσον αφορά την έκταση της αρμοδιότητάς του.
- ¹⁸ Από το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά

ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσέοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο. Εξάλλου το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασία του Δικαστηρίου ορίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

- 19 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, San Marco κατά Επιτροπής, C-19/95 P, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψη 37).
- 20 Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, καθόσον μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως δεν περιέχει επιχειρηματολογία επικρίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς συγκεκριμένα σημεία, αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, ιδίως, διάταξη San Marco κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 38).
- 21 Από τις προμνησθείσες διατάξεις προκύπτει επίσης ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση νομικών κανόνων, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Πρωτοδικείο έχει εξακριβώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνήγαγε το Πρωτοδικείο (βλ. ιδίως, διάταξη San Marco κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 39).

- 22 Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, καταρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Εφόσον, δηλαδή, η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί (βλ. ιδίως, διάταξη San Marco κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 40). Η εκτίμηση αυτή, δηλαδή, δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τοιαύτης φύσεως, στον έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42).

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 23 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως διαρθρώνεται σε τρία σκέλη που αναφέρονται αντιστοίχως στις σκέψεις 39, 40 και 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο, πρώτον, ότι θεώρησε ότι η επίδικη απόφαση μπορούσε να αφορά όχι μόνο το Data System (τη δεύτερη κοινοποίηση) αλλά και την πρώτη κοινοποίηση, δεύτερον, ότι έκρινε ότι η επίδικη απόφαση ήταν επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά τη νομιμότητα του Data System και τέλος, ότι δεν αιτιολόγησε επαρκώς την προσβαλλομένη απόφαση όσον αφορά την εφαρμογή από την Επιτροπή του κριτηρίου των «πωλουμένων μονάδων».

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 24 Στη σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, αφενός, ότι η δεύτερη κοινοποίηση δεν προερχόταν από το σύνολο των επιχειρηματιών που είχαν υπογράψει την πρώτη κοινοποίηση και, αφετέρου, ότι οι κοινοποιούντες δεν δήλωσαν ρητώς ότι αποσύρουν την πρώτη από τις δύο κοινοποιήσεις. Κατά συνέπεια το Πρωτοδικείο κατέληξε στην κρίση ότι η επίδικη απόφαση μπορούσε επίσης να αφορά και την πρώτη κοινοποίηση.
- 25 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, αντίθετα με τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου, η ίδια καθώς και άλλες επιχειρήσεις είχαν δηλώσει χωρίς αμφιλογίες με την κοινοποίηση του Data System ότι είχαν παύσει να μετέχουν στις δραστηριότητες του προηγούμενου συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών.

- 26 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας στηρίζεται στην αμφισβήτηση της διαπιστώσεως και της εκτιμήσεως πραγματικών περιστατικών, βάσει των οποίων το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε επίσης και την πρώτη κοινοποίηση. Η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα προκειμένου να αποδείξει ότι το συμπέρασμα που συνήγαγε το Πρωτοδικείο από τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά εμφανίζει νομική πλάνη.
- 27 Επομένως αυτό το σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 28 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε, κρίνοντας στη σκέψη 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίδικη απόφαση αιτιολογήθηκε επαρκώς όσον αφορά το Data System. Συγκεκριμένα η Επιτροπή περιορίστηκε να δηλώσει ότι οι παρατηρήσεις σχετικά με το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών της πρώτης κοινοποιήσεως ισχύουν *mutatis mutandis* και για το Data System, χωρίς να λάβει υπόψη τις αισθητές διαφορές μεταξύ των δύο συστημάτων.
- 29 Πρέπει να διαπιστωθεί ότι, στη σκέψη 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ενέχει σφάλματα περί τα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά τη σύγκριση μεταξύ των πληροφοριών που κοινοποιούνται στο πλαίσιο των δύο συστημάτων ανταλλαγής πληροφοριών. Με την εξέταση αυτή το Πρωτοδικείο διαπίστωσε πραγματικά περιστατικά, ο έλεγχος των οποίων δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα που έχει το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.
- 30 Συνεπώς είναι απαράδεκτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 31 Το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορά τη σκέψη 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία το Πρωτοδικείο εξέτασε τον λόγο ακυρώσεως που στηριζόταν στο ότι δεν υπήρχε κίνδυνος εντοπισμού των πωλήσεων των ανταγωνιστών. Ενώπιον του Πρωτοδικείου η αναιρεσείουσα επέκρινε τον εκ μέρους της Επιτροπής καθορισμό σε δέκα πωλούμενες μονάδες εντός της συγκεκριμένης γεωγραφικής ζώνης του συνολικού αριθμού των πωλήσεων κάτω του οποίου είναι δυνατός ο προσδιορισμός των πωλήσεων που πραγματοποίησε έκαστος ανταγωνιστής, βάσει απλής συγκρίσεως μεταξύ των συνολικών πωλήσεων και των πωλήσεων της οικείας επιχειρήσεως.
- 32 Στη σκέψη 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών παράγει αποτελέσματα θίγοντα τον ανταγωνισμό, «αν ληφθούν υπόψη τα χαρακτηριστικά της αγοράς, όπως αυτά αναλύθηκαν ανωτέρω (...), η φύση των ανταλλασσομένων πληροφοριών (...) και το γεγονός ότι σε ορισμένες περιπτώσεις οι διαβιβαζόμενες πληροφορίες δεν έχουν τη μορφή αρκούντως συγκεντρωτικών συμπερασμάτων με αποτέλεσμα να καθιστούν δυνατό τον εντοπισμό των πωλήσεων.» Το Πρωτοδικείο συνήγαγε εξ αυτού ότι «η προσφεύγουσα βασίμως υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, η οποία χωρίς πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως καθόρισε σε δέκα μονάδες τον αριθμό των πωλουμένων οχημάτων εντός της ζώνης δραστηριότητας κάθε συγκεκριμένου αντιπροσώπου, κάτω από τον οποίο είναι δυνατός ο εντοπισμός των πωλήσεων που πραγματοποιεί κάθε ανταγωνιστής, δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι στο σημείο αυτό το επίδικο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών αντιβαίνει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.»
- 33 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν διευκρίνισε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους ενέκρινε το κριτήριο των δέκα πωλουμένων οχημάτων.
- 34 Συναφώς υπενθυμίζεται η νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1985, 42/84, Remia κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2545, σκέψη 34, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 62) κατά την οποία, μολονότι ο κοινοτικός δικαστής ασκεί γενικώς πλήρη έλεγχο ως προς το αν

συντρέχουν ή όχι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ο έλεγχος που ασκεί στις περίπλοκες εκτιμήσεις οικονομικής φύσεως που εκφέρει η Επιτροπή περιορίζεται αναγκαστικά στην εξέταση του αν τηρήθηκαν οι κανόνες διαδικασίας και αιτιολογίας καθώς και αν τα πραγματικά περιστατικά ήταν ακριβή και δεν υφίστατο προφανής πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας.

35. Εν προκειμένω, ο καθορισμός του κριτηρίου που εμποδίζει τον ακριβή προσδιορισμό των πωλήσεων των ανταγωνιστών στηρίζεται ακριβώς σε περίπλοκη, οικονομικής φύσεως, οικονομική εκτίμηση της αγοράς. Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς περιόρισε τον έλεγχό του σ' αυτό το σημείο.
36. Υπό τις συνθήκες αυτές συνάγεται το συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εφαρμόζοντας το κριτήριο των δέκα πωλουμένων μονάδων, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών της αγοράς και της φύσεως των ανταλλασσομένων πληροφοριών, αιτιολόγησε επαρκώς την κρίση του.
37. Συνεπώς το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.
38. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

39. Ο λόγος αυτός αφορά τη σκέψη 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η διάθεση πληροφοριών συλλεγομένων επ' ευκαιρία της ταξινομήσεως καθενός οχήματος προϋποθέτει συμφωνία, τουλάχιστον σιωπηρή, μεταξύ των εμπλεκομένων επιχειρηματιών, για τον καθορισμό των ορίων των ζωνών πωλήσεων των αντιπροσώπων, βάσει του ισχύοντος στο Ηνωμένο Βασίλειο συστήματος ταχυδρομικών κωδίκων, καθώς και ένα θεσμικό πλαίσιο που να επιτρέπει την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των επιχειρηματιών, μέσω του επαγγελματικού σωματείου του οποίου είναι μέλη.

- 40 Η αναιρεσειούσα υποστηρίζει ότι ούτε το Πρωτοδικείο ούτε η Επιτροπή διαπίστωσαν την ύπαρξη οποιασδήποτε ενδείξεως περί συμφωνίας για τον καθορισμό των ορίων των ζωνών πωλήσεων των αντιπροσώπων. Διευκρινίζει ότι η νέα οριοθέτηση των ζωνών αυτών είχε ως αποκλειστικό σκοπό την αντιστοιχία των ζωνών αυτών προς τις ταχυδρομικές περιφέρειες, ώστε ένας ταχυδρομικός τομέας να μην ανήκει σε δύο ή περισσότερες διαφορετικές ζώνες πωλήσεων αντιπροσώπων. Η αναιρεσειούσα προσθέτει ότι τα μέρη της συμφωνίας προέβησαν σε αναδιαρρύθμιση των ζωνών πωλήσεως των διανομέων τους ανεξάρτητα οι μεν από τους δε, μετά την καθιέρωση του συστήματος των ταχυδρομικών κωδίκων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Κατά την αναιρεσειούσα, ο λόγος αυτός αφορά νομικό ζήτημα διότι αυτό που βάλλεται εν προκειμένω είναι ο νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών που δέχτηκε το Πρωτοδικείο.
- 41 Πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσειούσα επαναλαμβάνει το ίδιο επιχείρημα που είχε ήδη επικαλεστεί ενώπιον του Πρωτοδικείου και στην ουσία επιδιώκει την επανεξέταση του επιχειρήματος αυτού χωρίς καν να επιχειρεί να προβάλει νομικά επιχειρήματα αποδεικνύοντα ειδικώς ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, θεωρώντας ότι η οριοθέτηση των ζωνών πωλήσεων των αντιπροσώπων με αναφορά στο σύστημα του ταχυδρομικού κώδικα προϋπέθετε συμφωνία, τουλάχιστον, σιωπηρή.
- 42 Συνεπώς ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 43 Ο λόγος αυτός αφορά πρωτίστως τις σκέψεις 78 έως 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Πρωτοδικείο εξέθεσε την εκτίμησή του όσον αφορά τον ολιγοπωλιακό χαρακτήρα της αγοράς αναφοράς και κατέληξε στην κρίση ότι η εκτίμηση της Επιτροπής δεν ήταν προδήλως εσφαλμένη. Ο λόγος αυτός αφορά περαιτέρω τη σκέψη 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως και ειδικότερα την εκ μέρους του Πρωτοδικείου ανάλυση του ανταγωνισμού σε μια ολιγοπωλιακή αγορά υψηλής συγκεντρώσεως.
- 44 Η αναιρεσειούσα υποστηρίζει ότι οι εκτιμήσεις αυτές του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένες και μάλιστα σε πέντε σημεία.

Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 45 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη όλα τα κρίσιμα στοιχεία προκειμένου να προσδιορίσει τους όρους του ανταγωνισμού στην αγορά γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Συναφώς προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέλειψε τα ακόλουθα τρία στοιχεία: τον ανταγωνισμό ως προς τις τιμές, την ανάλυση της εξέλιξης του προϊόντος και την αγοραστική δύναμη των πελατών των προμηθευτών ελκυστήρων.
- 46 Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο όφειλε τουλάχιστον να εξηγήσει τους λόγους της ενδεχόμενης διαφωνίας του με τον ορισμό της αγοράς όπως τον είχε δώσει η προσφεύγουσα και τους λόγους για τους οποίους δεν έλαβε υπόψη αυτά τα τρία στοιχεία.
- 47 Από την προσαλλομένη απόφαση προκύπτει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο συνόψισε τη σχετική επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας στις σκέψεις 69 ως 75 και, δεύτερον ότι, στις σκέψεις 78 έως 80 της ίδιας απόφασης εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση, καθότι στηρίχθηκε σε άλλα χαρακτηριστικά της αγοράς για να θεωρήσει ότι πρόκειται για κλειστό oligopolio. Τέλος, στη σκέψη 101 της προσαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο ανέλυσε το επιχείρημα το σχετικό με τον ανταγωνισμό μέσω των τιμών.
- 48 Η αιτίαση που προβάλλει η αναιρεσείουσα είναι η κακή επιλογή των κρίσιμων στοιχείων για την ανάλυση της σχετικής αγοράς. Συναφώς πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι τίποτα δεν αφήνει να υποτεθεί ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε τις παρατηρήσεις που ανέπτυξε ενώπιόν του η αναιρεσείουσα. Δεύτερον, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας ουδόλως αποδεικνύει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, στηριζόμενο στο μερίδιο της αγοράς των κυριότερων επιχειρηματιών, τη σχετική σταθερότητα των κατ' ιδίαν θέσεων αυτών των επιχειρηματιών, τα μεγάλα εμπόδια προσβάσεως στην αγορά στον επαρκή βαθμό ομοιογένειας των προϊόντων για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ανάλυση της σχετικής αγοράς από την Επιτροπή δεν ενέχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

- 49 Τέλος, πρέπει να σημειωθεί επιπλέον ότι το Πρωτοδικείο διευκρίνισε επαρκώς τους λόγους που το οδήγησαν στο συμπέρασμα αυτό. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η εκτίμηση του Πρωτοδικείου όπως εκτίθεται στις σκέψεις 78 έως 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί απάντηση στα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας η οποία αμφισβητούσε συνολικά την ανάλυση της αγοράς όπως την είχε διατυπώσει η Επιτροπή. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν ανέπτυξε λεπτομερώς τους λόγους για τους οποίους δεν στηρίχθηκε στα τρία στοιχεία που επισημαίνει η αναιρεσείουσα με την αίτηση αναίρεσεως.
- 50 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου αναίρεσεως

- 51 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παρέλειψε να εξετάσει την οικονομική ανάλυση που παρουσίασε ο Albach τόσο με τις εκθέσεις του, οι οποίες επισυνάπτονται στα έγγραφα της δικογραφίας που κατέθεσε η αναιρεσείουσα όσο και κατά τη συνεδρίαση του Πρωτοδικείου. Διευκρινίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να αρκεστεί να συνοψίσει απλώς τις διαπιστώσεις του εμπειρογνώμονα αλλ' όφειλε τουλάχιστον να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους δεν έλαβε υπόψη ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία που παρέσχε αυτός ή τους λόγους για τους οποίους δεν συμφωνούσε με την ανάλυσή του.
- 52 Αντίθετα με όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει την οικονομική ανάλυση του Albach. Αφενός στη σκέψη 75 της προσβαλλομένης αποφάσεως παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα στήριξε τα συμπεράσματά της σχετικά με τον χαρακτήρισμό της αγοράς ιδίως στις γνωμοδοτήσεις του Albach. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο εξέθεσε, στη σκέψη 78 έως 80, τους λόγους για τους οποίους θεώρησε ότι οι επικρίσεις που διατύπωσε η αναιρεσείουσα δεν έθιγαν το βάσιμον της αναλύσεως της σχετικής αγοράς από την Επιτροπή.

- 53 Είναι αλήθεια ότι το Πρωτοδικείο δεν εκθέτει λεπτομερώς τα επιχειρήματα που διατύπωσε ο Albach με την έκθεση πραγματογνωμοσύνης. Ωστόσο, μια τέτοια αναλυτική διευκρίνιση ενός αποδεικτικού στοιχείου δεν είναι απαραίτητη για να θεωρηθεί ότι το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη το στοιχείο αυτό στην εκτίμησή του. Πολλώ μάλλον οσάκις, όπως εν προκειμένω, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι η εκτίμηση της Επιτροπής δεν ενείχε πρόδηλη πλάνη.
- 54 Επομένως το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 55 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι τα έγγραφα που προσκόμισε ενώπιον του Πρωτοδικείου αποδεικνύουν ότι οι διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου σχετικά με τα χαρακτηριστικά της αγοράς ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι ανακριβείς όσον αφορά τη σχετική σταθερότητα της θέσεως των ανταγωνιστών, τα εμπόδια στην πρόσβαση και τον επαρκή βαθμό ομοιογένειας των προϊόντων.
- 56 Όπως σημειώνεται στις σκέψεις 21 και 22 της παρούσας απόφασης, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, και, αφετέρου, να εκτιμήσει αυτά τα πραγματικά περιστατικά.
- 57 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα για να αποδείξει, βάσει των εγγράφων που προσκόμισε και χωρίς να απαιτείται αξιολόγηση όλων των σχετικών στοιχείων που υποβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, οποιαδήποτε ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων των πραγματικών περιστατικών από το εν λόγω δικαστήριο.

- 58 Αν το υπό κρίση σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να θεωρηθεί κατά την έννοια ότι σκοπεί τον έλεγχο της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο έλεγχος αυτός εκφεύγει, εν πάση περιπτώσει, της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου.
- 59 Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.

Επί του τετάρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 60 Με το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη θεωρώντας ότι η Επιτροπή ορθώς προσδιόρισε την αγορά αναφοράς ως την αγορά γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Κατ' αυτόν τον τρόπο παρέβη την υποχρέωσή της να προσδιορίσει επακριβώς τη σχετική γεωγραφική αγορά, παραλείποντας να συγκρίνει τη διάρθρωση της αγοράς ελκυστήρων στα διάφορα κράτη μέλη.
- 61 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία.
- 62 Αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Όταν έχει ασκηθεί αναίρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως που έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. 1981, σκέψη 59).

- 63 Εν προκειμένω όμως πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως παρατήρησε η Επιτροπή, το επιχείρημα που προβάλλεται με το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως ουδέποτε προβλήθηκε σε κάποιο στάδιο πριν από την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, όπως προκύπτει από την προσβαλλομένη απόφαση και από την ενώπιον του Πρωτοδικείου σχηματισθείσα δικογραφία, το επιχείρημα αυτό δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 64 Είναι αληθές ότι στη σκέψη 80 η προσβαλλομένη απόφαση περιέχει την ένδειξη που επισημαίνει η αναιρεσείουσα. Όπως προκύπτει, όμως, αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο της εκτιμήσεως ότι δεν προσβάλλεται ο ανταγωνισμός από την κοινοποίηση των στοιχείων περί των πωλήσεων εκάστου ανταγωνιστή και ουδόλως αποτελεί απάντηση σε ισχυρισμό της αναιρεσείουσας σχετικά με τον προσδιορισμό της αγοράς αναφοράς.
- 65 Επομένως αυτό το σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.

Επί του πέμπτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 66 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένα θεώρησε, στη σκέψη 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η σχετική αγορά ήταν αγορά «ύψηλής συγκεντρώσεως» σημαίνει αυτομάτως ότι ο ανταγωνισμός είχε «κατά πολύ μετριαστεί».
- 67 Η σκέψη 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως που αποτελεί τμήμα της εκτιμήσεως, από το Πρωτοδικείο, του λόγου ακυρώσεως ότι η συμφωνία δεν παραβιάζει τους κοινοτικούς περί ανταγωνισμού κανόνες είναι η ακόλουθη:

«Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απόφαση είναι η πρώτη με την οποία η Επιτροπή απαγορεύει σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών σχετικών με αρκούντως ομοιογενή προϊόντα, το οποίο

δεν αφορά άμεσα τις τιμές τους ούτε στηρίζει άλλο μηχανισμό που θίγει τον ανταγωνισμό. Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, κατ' αρχήν, όπως δικαίως βεβαίως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διαφάνεια μεταξύ των επιχειρηματιών είναι ικανή, όταν στην αγορά επικρατεί πραγματικός ανταγωνισμός, να συμβάλλει στην ενίσχυση του ανταγωνισμού μεταξύ των πωλητών, δεδομένου ότι στην περίπτωση αυτή το γεγονός ότι οι επιχειρηματίες λαμβάνουν υπόψη τους τις πληροφορίες που έχουν στη διάθεσή τους χάρη στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, ώστε να προσαρμόζουν τη συμπεριφορά τους στην αγορά, δεν είναι ικανό, ενόψει του εξατομικευμένου χαρακτήρα της προσφοράς, να μετριάσει ή να εξαλείψει, όσον αφορά τους άλλους επιχειρηματίες, κάθε αμφιβολία ως προς το προβλέψιμο της συμπεριφοράς των ανταγωνιστών τους. Το Πρωτοδικείο κρίνει αντιθέτως ότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η γενίκευση, μεταξύ των κύριων πωλητών, και, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, προς όφελος των πωλητών αυτών και μόνον και συνεπώς όχι προς όφελος των άλλων πωλητών και καταναλωτών, της συχνής μάλιστα ανταλλαγής συγκεκριμένων πληροφοριών που αφορούν τον εντοπισμό των ταξινομουμένων οχημάτων και τον τρόπο ταξινομήσεως τους είναι ικανή να νοθεύσει αισθητά τον ανταγωνισμό μεταξύ των επιχειρηματιών, σε oligοπωλιακές αγορές υψηλής συγκεντρώσεως, όπως η επίμαχη, στις οποίες, κατά συνέπεια, έχει ήδη κατά πολύ μετριαστεί ο ανταγωνισμός και έχει διευκολυνθεί η ανταλλαγή πληροφοριών (βλ., κατωτέρω, σκέψη 81). Συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή, η τακτική και συχνή ανταλλαγή πληροφοριών σχετικών με τη λειτουργία της αγοράς έχει ως συνέπεια να αποκαλύπτει στο σύνολο των ανταγωνιστών, κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τις θέσεις στην αγορά και τις στρατηγικές των διαφόρων ανταγωνιστών.»

⁶⁸ Από τη σκέψη αυτή της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η υπό κρίση αιτίαση στηρίζεται σ' ένα τμήμα φράσεως που ανάγεται στην εξέταση των επιπτώσεων του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών επί του ανταγωνισμού. Επομένως, αυτό το τμήμα φράσεως δεν μπορεί να εκτιμηθεί μεμονωμένα. Αν εξεταστεί εντός του οικείου πλαισίου, είναι σαφές ότι το Πρωτοδικείο δεν αρκέστηκε στον απλό συσχετισμό μεταξύ του επιπέδου της συγκεντρώσεως και της εντάσεως του ανταγωνισμού, αλλά έλαβε υπόψη διάφορους παράγοντες που προσιδιάζουν στην παρούσα υπόθεση.

⁶⁹ Επομένως το πέμπτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

⁷⁰ Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 71 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως που διαρθρώνεται σε τρία σκέλη, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης, όσον αφορά τον περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ των κατασκευαστών. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι ο μετριασμός ή η εξάλειψη της αβεβαιότητας ως προς τη λειτουργία της αγοράς δεν περιορίζει τον ανταγωνισμό· δεύτερον, ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν αύξησε τις δυσχέρειες προσβάσεως στη σχετική αγορά· τέλος ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1 δεν απαγορεύει τα καθαρά δυνητικά αποτελέσματα επί του ανταγωνισμού. Σκόπιμο είναι να εξεταστεί πρώτα το τελευταίο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως.

Επί του τρίτου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

- 72 Το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 61 και 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες το Πρωτοδικείο έκρινε, μεταξύ άλλων ότι, το άρθρο 85, παράγραφος 1, απαγορεύει τόσο τα πραγματικά όσο και τα δυνητικά αποτελέσματα που θίγουν τον ανταγωνισμό. Συγκεκριμένα, κατά τη σκέψη 61,

«Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι η καθής δεν είναι σε θέση να αποδείξει ότι η επίδικη πρακτική έχει πράγματι, εντός της αγοράς αναφοράς, αποτελέσματα που θίγουν τον ανταγωνισμό, τα οποία οφείλονται, μεταξύ άλλων, στο ότι η συμφωνία, στη γενική της οικονομία, ισχύει από το 1975, δεν ασκεί επιρροή στην επίλυση της διαφοράς, δεδομένου ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγορεύει τόσο τα πραγματικά όσο και τα δυνητικά αποτελέσματα που θίγουν τον ανταγωνισμό, εφόσον πάντως τα αποτελέσματα αυτά είναι αρκούντως αισθητά (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1981, 126/80, *Salonia*, Συλλογή 1981, σ. 1563, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, T-2/89, *Petrofina* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1087), πράγμα το οποίο ισχύει εν προκειμένω, αν ληφθούν υπόψη τα χαρακτηριστικά της αγοράς (βλ. κατωτέρω σκέψη 78).»

- 73 Στη σκέψη 92 της αποφάσεώς του το Πρωτοδικείο επαναλαμβάνει αυτή την ερμηνεία.
- 74 Η αναιρεσειούσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε κατά την ερμηνεία αυτή του άρθρου 85, παράγραφος 1, συγχέοντας τα αποτελέσματα επί της λειτουργίας του ανταγωνισμού με τα αποτελέσματα επί του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών. Κατά την αναιρεσειούσα, οι δύο αποφάσεις στις οποίες στηρίζεται το Πρωτοδικείο δεν παρέχουν επιχειρήματα υπέρ της εκτιμήσεως την οποία διατύπωσε.
- 75 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε στη σκέψη 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, εφόσον δεν προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι η συμφωνία έχει ως σκοπό να θίξει τον ανταγωνισμό, έπρεπε να εκτιμηθούν τα αποτελέσματά της για να εξακριβωθεί αν αυτή παρεμποδίζει, περιορίζει ή νοθεύει αισθητά τη λειτουργία του ανταγωνισμού.
- 76 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, για να εξεταστεί αν μία συμφωνία πρέπει να θεωρηθεί ως απαγορευόμενη λόγω του ότι έχει ως αποτέλεσμα την αλλοίωση του ανταγωνισμού πρέπει να εξεταστεί η λειτουργία του ανταγωνισμού εντός του πραγματικού πλαισίου όπου θα διεξαγόταν αν δεν υπήρξε η επίμαχη συμφωνία (βλ., ιδίως αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1966, 56/65, *Société technique minière*, Συλλογή τόμος 1965-68, σ. 313 και της 11ης Δεκεμβρίου 1980, 31/80, *L'Oréal*, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 471)
- 77 Όμως το άρθρο 85, παράγραφος 1, δεν περιορίζει την εκτίμηση αυτή μόνο στα πραγματικά αποτελέσματα αλλά, στο πλαίσιο αυτής, πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη και τα δυνητικά αποτελέσματα της συμφωνίας επί του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (βλ. αποφάσεις της 10ης Δεκεμβρίου 1985, 31/85, *ETA*, Συλλογή 1985, σ. 3933, σκέψη 12, και *BAT και Reynolds* κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 54). Όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο, αν μια συμφωνία επηρεάζει την αγορά μόνο σε ασήμαντο βαθμό, δεν εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 85 (απόφαση της 9ης Ιουλίου 1969, 5/69, *Völk*, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 91, σκέψη 7).

78 Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη πραγματικού αποτελέσματος κατά του ανταγωνισμού δεν ασκούσε επιρροή στην επίλυση της διαφοράς. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο επικαλέστηκε τις προπαρατεθείσες αποφάσεις *Salonia* και *Peirofina* κατά Επιτροπής, που αφορούσαν μάλλον την ερμηνεία του κριτηρίου του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών.

79 Επομένως το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του πρώτου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

80 Αυτό το σκέλος του λόγου αναιρέσεως αναφέρεται ειδικότερα στις σκέψεις 51 και 81 της προσβαλλομένης απόφασεως, με τις οποίες το Πρωτοδικείο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών είχε ως αποτέλεσμα τον μετριασμό, μάλιστα δε και την εξάλειψη της αμφιβολίας ως προς το προβλέψιμο της συμπεριφοράς των ανταγωνιστών και ότι η συνέπεια αυτή είναι ικανή να νοθεύσει αισθητά τον ανταγωνισμό μεταξύ των επιχειρηματιών.

81 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα την έκφραση «περιορισμό (...) του ανταγωνισμού» από το άρθρο 85, παράγραφος 1. Κατά την άποψή της, ο ανταγωνισμός περιορίζεται οσάκις οι επιχειρήσεις παύουν να καθορίζουν ανεξάρτητα τη συμπεριφορά τους στην αγορά και κατ' αυτόν τον τρόπο θίγουν τον ανταγωνισμό. Εν προκειμένω όμως δεν πληρούνται αυτές οι δύο προϋποθέσεις.

82 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, η αναιρεσείουσα προβάλλει διάφορα επιχειρήματα και αναφέρει μεταξύ άλλων τα στοιχεία που δεν διαβιβάζονται στα μέλη της ΑΕΑ μέσω του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών, τη χρο-

νική απόκλιση στη διαβίβαση ορισμένων στοιχείων καθώς και τα συμπεράσματα που μπορούν να συναγάγουν τα μέλη από τα στοιχεία αυτά. Από τα επιχειρήματα αυτά προκύπτει ότι τα μέλη του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών δεν αποκτούν πληροφορίες σχετικά με τη στρατηγική των ανταγωνιστών τους στην αγορά. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι ο συλλογισμός του Πρωτοδικείου, κατά το μέρος που στηρίζεται στον μετριασμό της αμφιβολίας, προσκρούει στην απόφαση της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/95, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85, C-125/85 έως C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψη 64). Πράγματι, από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι ο μετριασμός της αμφιβολίας δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι ένα σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών περιορίζει τον ανταγωνισμό.

⁸³ Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, της προσβολής του ανταγωνισμού, η αναιρεσείουσα δέχεται ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών επηρέασε τον ανταγωνισμό στην αγορά ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ωστόσο, το γεγονός αυτό και μόνο δεν αρκεί για ν' αποδειχθεί ο χαρακτήρας του ως βλαπτικού του ανταγωνισμού.

⁸⁴ Πρέπει εξ αρχής να σημειωθεί ότι το τελευταίο αυτό επιχείρημα είναι απαράδεκτο καθόσον με αυτό η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη διαπίστωση και την εκτίμηση των πληροφοριών που διαβιβάζονται μέσω του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών, δεδομένου ότι πρόκειται για διαπιστώσεις και εκτιμήσεις πραγματικών περιστατικών.

⁸⁵ Απομένει να εξεταστεί αν το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθώς το άρθρο 85, παράγραφος 1, κρίνοντας ότι η ανταλλαγή πληροφοριών μετριάξει ή εξάλειψει την αμφιβολία ως προς τη λειτουργία της σχετικής αγοράς με συνέπεια τον περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ των κατασκευαστών.

⁸⁶ Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί καταρχάς ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψη 173, και της 14ης Ιουλίου 1981, 172/80,

Züchner, Συλλογή 1981, σ. 2021, σκέψη 13), τα κριτήρια συντονισμού και συνεργασίας που συνθέτουν μια εναρμονισμένη πρακτική, χωρίς να απαιτούν την κατάρτιση πραγματικού «σχεδίου», πρέπει να νοούνται υπό το φως της αντιλήψεως που είναι συνυφασμένη με τις σχετικές προς τον ανταγωνισμό διατάξεις της Συνθήκης, κατά την οποία κάθε επιχειρηματίας πρέπει να καθορίζει κατά τρόπο αυτόνομο την πολιτική που προτίθεται να ακολουθήσει στην κοινή αγορά και τους όρους που προτίθεται να επιφυλάξει στην πελατεία του.

- 87 Κατά την ίδια νομολογία (προπαρατεθείσες αποφάσεις Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 174, και Züchner), είναι μεν ακριβές ότι αυτή η απαίτηση αυτονομίας δεν αποκλείει το δικαίωμα των επιχειρηματιών να προσαρμόζονται επιτηδείως στη διαπιστωμένη ή αναμενόμενη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους, πλην όμως αντιτίθεται αυστηρώς σε κάθε άμεση ή έμμεση επαφή μεταξύ των επιχειρηματιών αυτών, η οποία έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τη δημιουργία συνθηκών ανταγωνισμού που δεν αντιστοιχούν προς τις κανονικές συνθήκες της εν λόγω αγοράς, λαμβανομένων υπ' όψη της φύσεως των προϊόντων ή των παρεχομένων υπηρεσιών, της σπουδαιότητας και του αριθμού των επιχειρήσεων και του όγκου της αγοράς αυτής.
- 88 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο, για να καταλήξει στην κρίση ότι η μείωση της αβεβαιότητας ως προς τη λειτουργία της αγοράς περιορίζει την αυτονομία των επιχειρήσεων ως προς τη λήψη αποφάσεων και κατά συνέπεια είναι ικανό να περιορίσει τον ανταγωνισμό κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, θεώρησε μεταξύ άλλων, στη σκέψη 51 της αποφάσεως, ότι, καταρχήν, η διαφάνεια μεταξύ των επιχειρηματιών είναι ικανή, σε μια αγορά όπου επικρατεί πραγματικός ανταγωνισμός, να συμβάλλει στην ενίσχυση του ανταγωνισμού μεταξύ των πωλητών, δεδομένου ότι, στην περίπτωση αυτή, το γεγονός ότι ο επιχειρηματίας λαμβάνει υπόψη τις πληροφορίες για τη λειτουργία της αγοράς τις οποίες έχει στη διάθεσή του χάρη στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, για να προσαρμόξει τη συμπεριφορά του στην αγορά, δεν είναι ικανό, λόγω του ατομικού χαρακτήρα της προσφοράς, να μετριάσει ή να εξαλείψει, όσον αφορά τους άλλους επιχειρηματίες, κάθε αβεβαιότητα ως προς το προβλέψιμο της συμπεριφοράς των ανταγωνιστών του. Το Πρωτοδικείο θεώρησε πάντως ότι, σε μια ολιγοπωλιακή αγορά υψηλής συγκεντρώσεως, όπως η επίμαχη, η ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με την αγορά είναι ικανή να δώσει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να γνωρίσουν τη θέση στην αγορά και την εμπορική στρατηγική των ανταγωνιστών τους και κατά τούτο να νοθεύσει αισθητά τον ανταγωνισμό μεταξύ των επιχειρηματιών.

- 89 Κατά την εκτίμηση αυτή, το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη τη φύση, την περιοδικότητα και τον προορισμό των εν προκειμένω διαβιβαζομένων πληροφοριών. Συγκεκριμένα, όσον αφορά πρώτον, τη φύση των ανταλλασσομένων πληροφοριών, ιδίως αυτών που αφορούν τις πωλήσεις τις πραγματοποιούμενες στη ζώνη δραστηριότητας κάθε αντιπροσώπου του δικτύου διανομής, το Πρωτοδικείο θεώρησε, στη σκέψη 51 και 81, ότι αυτές αποτελούν επαγγελματικό απόρρητο και δίνουν τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις, μέλη της συμφωνίας, να γνωρίζουν τις πωλήσεις που πραγματοποιούν οι αντιπρόσωποί τους εντός και εκτός των ζωνών δραστηριότητας που τους έχουν ανατεθεί καθώς και τις πωλήσεις των άλλων ανταγωνιστριών επιχειρήσεων, μερών της συμφωνίας και των αντιπροσώπων τους. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, στις ίδιες σκέψεις 51 και 81, ότι οι πληροφορίες σχετικά με τις πωλήσεις ανταλλάσσονται με συχνή περιοδικότητα και συστηματικά. Τέλος στη σκέψη 51, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι οι πληροφορίες ανταλλάσσονται μεταξύ των κύριων πωλητών προς όφελος αυτών και μόνο, αποκλεισμένων των άλλων πωλητών και των καταναλωτών.
- 90 Εν όψει της συλλογιστικής αυτής, πρέπει να θεωρηθεί ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών μετριάξει ή εξαλείψει την αβεβαιότητα ως προς τη λειτουργία της αγοράς και επομένως είναι ικανό να νοθεύσει τον ανταγωνισμό μεταξύ κατασκευαστών.
- 91 Σημειωτέον επιπλέον ότι η εκτίμηση αυτή δεν έρχεται σε αντίφαση με την προπαρατεθείσα απόφαση *Ahlström Osakyhtiö* κ.λπ. κατά Επιτροπής, την οποία επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα. Είναι αληθές ότι, με την εν λόγω απόφαση, σκέψη 64, το Δικαστήριο έκρινε ότι το σύστημα τριμηνιαίων ανακοινώσεων των τιμών που ισχύουν στην αγορά χαρτοπολτού δεν συνιστούσε καθεαυτό παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1 της Συνθήκης. Πρέπει να σημειωθεί πάντως ότι το σύστημα τριμηνιαίων ανακοινώσεων των τιμών πωλήσεως του χαρτοπολτού που εφαρμόζαν οι παραγωγοί περιλάμβανε την κοινοποίηση μιας πληροφορίας χρήσιμης στους αγοραστές ενώ το εν προκειμένω επίδικο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν επιτρέπει τη διαβίβαση πληροφοριών παρά μόνο στις επιχειρήσεις που έχουν υπογράψει τη συμφωνία.
- 92 Επομένως το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

Επί του δευτέρου σκέλους του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

93 Το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 52 και 84 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη 52 το Πρωτοδικείο έκρινε ότι «η Επιτροπή υποστηρίζει ορθώς, στα σημεία 44 έως 48 της αποφάσεως, ότι, όποια και αν είναι η απόφαση που λαμβάνει ο επιχειρηματίας που επιθυμεί να διεισδύσει στην αγορά των γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο, είτε να προσχωρήσει στη συμφωνία είτε όχι, η συμφωνία αυτή τον θέτει οπωσδήποτε σε δυσμενή θέση. Συγκεκριμένα, ο εν λόγω επιχειρηματίας είτε δεν προσχωρεί στη συμφωνία ανταλλαγής πληροφοριών και, συνεπώς, αντιθέτως προς τους ανταγωνιστές του, στερείται τις ανταλλασσόμενες πληροφορίες και τη γνώση της αγοράς που παρέχουν είτε αποφασίζει να προσχωρήσει στη συμφωνία και, συνεπώς, η εμπορική του στρατηγική αποκαλύπτεται άμεσα στο σύνολο των ανταγωνιστών του, μέσω των πληροφοριών που λαμβάνουν.» Το Πρωτοδικείο προσθέτει ότι «έχει μικρή σημασία συναφώς αν στην πράξη ο αριθμός των δρώντων στην αγορά επιχειρηματιών έχει αυξηθεί».

94 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η εκτίμηση αυτή του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένη για δύο λόγους.

95 Πρώτον, οι νέοι επιχειρηματίες που δεν προσχωρούν στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών μπορούν να αποφασίσουν την εμπορική στρατηγική τους αυτόνομα. Περιορισμός θα υπήρχε μόνο αν τους απαγορευόταν να προσχωρήσουν στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, πράγμα που δεν συμβαίνει.

96 Δεύτερον, η ελευθερία που έχουν οι νεοαφικνούμενες στην αγορά επιχειρήσεις, οι οποίες προσχώρησαν στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, να λαμβάνουν ανεξάρτητες αποφάσεις δεν περιορίζεται ούτε η εμπορική στρατηγική τους αποκαλύπτεται αυτομάτως στο σύνολο των ανταγωνιστών.

- 97 Η αναιρεσειούσα υποστηρίζει επιπλέον ότι το Πρωτοδικείο, παρατηρώντας, στη σκέψη 84 της προσβαλλομένης απόφασης, ότι ο αριθμός των νέων επιχειρήσεων έχει πράγματι «αυξηθεί» διατύπωσε άποψη που αντιφάσκει με τη διαπίστωση της Επιτροπής στην παράγραφο 48 της επίδικης απόφασης. Το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου και της Επιτροπής αντικρούεται επίσης από το γεγονός ότι μετά τη δημιουργία του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών οι νέες επιχειρήσεις που εισήλθαν στην αγορά ελκυστήρων του Ηνωμένου Βασιλείου απέκτησαν μερίδιο της αγοράς άνω του 30 %.
- 98 Σχετικά με τους ισχυρισμούς αυτούς πρέπει πρώτον να θεωρηθεί ότι ορθώς το Πρωτοδικείο θεώρησε, στη σκέψη 52 και 84, ότι ένας επιχειρηματίας που επιθυμεί να διεισδύσει στην αγορά γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο περιέρχεται σε δυσμενή θέση, σε σύγκριση με τα μέρη της συμφωνίας, αν δεν προσχωρήσει στη συμφωνία. Πράγματι, καίτοι στην περίπτωση αυτή διατηρεί τη δυνατότητα να αποφασίζει με ανεξαρτησία την εμπορική στρατηγική του, στερείται των πληροφοριών που ανταλλάσσονται στο πλαίσιο της συμφωνίας. Το γεγονός ότι προσχώρησε ενδεχομένως στη συμφωνία δεν ασκεί επιρροή, εφόσον το ζήτημα είναι ακριβώς να προσδιοριστούν οι συνέπειες για τον επιχειρηματία ο οποίος δεν προσχωρεί στη συμφωνία.
- 99 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσειούσας όσον αφορά τις συνέπειες της προσχώρησης στο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών επί της δυνατότητας αυτόνομης λήψεως αποφάσεων του νέου επιχειρηματία είναι στην ουσία πανομοιότυπη με αυτήν που εξετάστηκε ήδη στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως. Αρκεί επομένως η παραπομπή στις σκέψεις 80 έως 91 της παρούσας απόφασης.
- 100 Τέλος, διαπιστώνεται ότι από την προσβαλλομένη απόφαση δεν προκύπτει ότι η διαπίστωση του Πρωτοδικείου σχετικά με τον μεγάλο αριθμό των νέων επιχειρηματιών που εισήλθαν στην αγορά αντιφάσκει προς την παράγραφο 48 της επίδικης απόφασης. Συγκεκριμένα, η εν λόγω απόφαση δεν περιέχει καμία αντίθετη διαπίστωση σχετικά με τον αριθμό των επιχειρηματιών.
- 101 Κατά συνέπεια το δεύτερο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

102 Επειδή ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος και εν μέρει αβάσιμος, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως

103 Αυτός ο λόγος αφορά τη σκέψη 87 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στη σκέψη αυτή το Πρωτοδικείο διατυπώνει την εκτίμησή του σχετικά με τις συναντήσεις της ΑΕΑ, ως στοιχείο το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση της νομιμότητας, από τη σκοπιά του άρθρου 85, παράγραφος 1, του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών.

104 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε βάσιμη την επιχειρηματολογία της Επιτροπής κατά την οποία οι τακτικές συναντήσεις μέσω της Επιτροπής της ΑΕΑ αποτελούσαν για τα μέλη της «έναν χώρο επαφών», διευκολύνοντας μια πολιτική υψηλών τιμών. Κατά την αναιρεσείουσα, στο πλαίσιο του Data System, τα μέλη οργανώνουν ειδικές συναντήσεις μόνο για να επιλύσουν προβλήματα καθαρώς διοικητικά. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν προσκόμισε την παραμικρή απόδειξη περί του ότι τα μέλη διατηρούσαν τις τιμές σε υψηλό γενικώς επίπεδο στην αγορά. Τέλος η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν ήταν αρμόδιο να προβεί σε νέες διαπιστώσεις αντικαθιστώντας τις διαπιστώσεις της Επιτροπής.

105 Επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα αναπτύσσει επιχειρήματα πανομοιότυπα εκείνων που είχε ήδη προβάλλει ενώπιον του Πρωτοδικείου. Δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα, στρεφόμενο ειδικά κατά του νομικού συλλογισμού που διαπνέει τη σκέψη 87. Όσον αφορά την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένα διατύπωσε νέες διαπιστώσεις, είναι πολύ ασαφής και δεν μπορεί να εξεταστεί.

106 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως όπου αυτά έχουν αλλοιωθεί, δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκειμένο στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

- 107 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτος.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως

- 108 Ο λόγος αυτός αφορά εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά τον περιορισμό του ανταγωνισμού εντός μιας και της αυτής μάρκας. Αναφέρεται στη σκέψη 96 και 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως και διαρθρώνεται σε δύο σκέλη, έλλειψη απόλυτης εδαφικής προστασίας και απουσία παρεμποδίσεως των παραλλήλων εισαγωγών.

Επί του πρώτου σκέλους του έκτου λόγου αναιρέσεως

- 109 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη θεωρώντας, στη σκέψη 96, ότι η συμφωνία ανταλλαγής πληροφοριών δίνει στις επιχειρήσεις μέρη της συμφωνίας να «παρέχουν απόλυτη εδαφική προστασία σε κάθε αντιπρόσωπό τους». Η αναιρεσείουσα παρατηρεί ότι οι κοινοποιούμενες στους κατασκευαστές πληροφορίες, στο πλαίσιο της συμφωνίας, δεν τους έδιναν τη δυνατότητα να ασκούν πίεση επί των αντιπροσώπων που πωλούσαν ελκυστήρες εκτός της οικείας ζώνης δραστηριότητας. Εξάλλου η απλή «δυνατότητα» παρακολούθησεως του δικτύου διανομής δεν αρκεί για να επιβεβαιώσει κάποιο περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1.

- 110 Επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι η αναιρεσείουσα, αμφισβητώντας ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών μπορεί να παράσχει απόλυτη εδαφική προστασία σε κάθε αντιπρόσωπο των μερών της συμφωνίας, προβάλλει επιχείρημα που αναφέρεται αποκλειστικά σε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του Πρωτοδικείου και δεν εγείρει νομικό ζήτημα που το Δικαστήριο θα μπορούσε να εξετάσει. Ως προς τον ισχυρισμό ότι η απλή δυνατότητα παρακολούθησεως του δικτύου διανομής δεν συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού, αποτελεί επιχείρημα που ταυτίζεται με το τρίτο σκέλος του τετάρτου λόγου αναιρέσεως στο οποίο και παραπέμπει το Δικαστήριο.

111 Συνεπώς, το σκέλος αυτό του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο.

Επί του δευτέρου σκέλους του έκτου λόγου αναιρέσεως

112 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι το έντυπο V55/5 είχε παύσει να αποστέλλεται στα μέρη της συμφωνίας από 1ης Σεπτεμβρίου 1988. Υπογραμμίζει ότι τουλάχιστον από την ημερομηνία εκείνη δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι το παλαιό σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών ή το Data System έδιναν τη δυνατότητα στα μέρη της συμφωνίας να αναμειχθούν στις παράλληλες εισαγωγές.

113 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ακριβώς, στη σκέψη 97 της προσβαλλομένης απόφασης, ότι «τουλάχιστον μέχρι την 1η Σεπτεμβρίου 1988, ημερομηνία κατά την οποία η SIL έπαυσε να αποστέλλει στις επιχειρήσεις αντίγραφο του εντύπου V55/5, το επίδικο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών επέτρεπε την παρακολούθηση των εισαγωγών αυτών, μέσω του αριθμού πλαισίου του οχήματος, το οποίο παλαιότερα αναγραφόταν από τον κατασκευαστή στο έντυπο V55/5.» Εφόσον η συμφωνία, όπως εφαρμόζεται από τον Νοέμβριο του 1975 και όπως κοινοποιήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 1988 αποτελεί, όπως και η τροποποιημένη έκδοσή της της 12ης Μαρτίου 1990, το αντικείμενο της επίδικης απόφασης, το Πρωτοδικείο βασίμως έλαβε υπόψη τα αποτελέσματα της συμφωνίας επί των παραλλήλων εισαγωγών έστω και αν αυτά είχαν παύσει μετά την 1η Σεπτεμβρίου 1988.

114 Επομένως το δεύτερο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

115 Κατά συνέπεια ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως

- 116 Ο έβδομος λόγος αναιρέσεως αφορά εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, όσον αφορά το αποτέλεσμα επί του εμπορίου μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των άλλων κρατών μελών. Ο λόγος αναιρέσεως αναφέρεται στη σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως που είναι η ακόλουθη:

«Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ενόψει, αφενός, των χαρακτηριστικών της αγοράς αναφοράς, όπως έχουν αναλυθεί ανωτέρω (...) και, αφετέρου, του γεγονότος ότι οι κυριότεροι πωλητές της αγοράς αυτής δρουν σε ολόκληρη την κοινή αγορά, δικαίως έκρινε η Επιτροπή, με το σημείο 57 των αιτιολογιών της αποφάσεως, ότι «μια συμφωνία ανταλλαγής πληροφοριών, που επιτρέπει τον λεπτομερή προσδιορισμό του όγκου των λιανικών πωλήσεων και των μεριδίων αγοράς προμηθευτών που κατέχουν το 88 % μιας εθνικής αγοράς (...) έχει ενδεχομένως ουσιαστικές επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, επειδή η μείωση του ανταγωνισμού που συνεπάγεται η συμφωνία ανταλλαγής επηρεάζει κατ' ανάγκη τις εισαγωγές προς το Ηνωμένο Βασίλειο» (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1994, T-38/92, AWS Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-211). Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι οι εισαγωγές αγροτικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι περιορισμένες λόγω των ανταγωνιστικότερων τιμών της εσωτερικής αγοράς, ο ισχυρισμός αυτός ουδόλως επιβεβαιώνεται από τα έγγραφα της δικογραφίας. Ειδικότερα, αν και από τη διερεύνηση της υποθέσεως δεν αποδείχθηκε ότι, όπως δέχεται η απόφαση, η επίδικη πρακτική ενδέχεται να έχει συμβάλει στην ύπαρξη υψηλών τιμών στην εσωτερική αγορά, τα έγγραφα της δικογραφίας, ιδίως δε οι τιμοκατάλογοι που υπέβαλε η προσφεύγουσα με το παράρτημα 20 της προσφυγής της, δεν αποδεικνύουν ούτε ότι οι τιμές των γεωργικών ελκυστήρων στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου ήσαν πράγματι χαμηλότερες από τις ισχύουσες στις αγορές της ηπειρωτικής Ευρώπης.»

- 117 Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έθιξε τη νομιμότητα της επίδικης απόφασης καίτοι η Επιτροπή δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία περί του ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών μπορούσε να ευνοήσει τη διαμόρφωση υψηλού επιπέδου τιμών στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει επιπλέον ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά στοιχεία κατά τα οποία, μετά το 1984, οι τιμές των γεωργικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο ήταν χαμηλότερες ή τουλάχιστον ίσες με τις τιμές των ίδιων μοντέλων στα περισσότερα κράτη μέλη.

- 118 Όσον αφορά αυτό το τελευταίο σημείο, πρέπει να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να εκτιμήσει κατά την κρίση του την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα αποδεικτικά στοιχεία που του έχουν υποβληθεί, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών. Η αναιρεσίμουσα, όμως, δεν προβάλλει κανένα σοβαρό επιχείρημα προκειμένου να υποστηρίξει ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε αποδεικτικά στοιχεία. Ως εκ τούτου ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.
- 119 Όσον αφορά τη σημασία της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η συμφωνία μπορούσε να ευνοήσει τη διαμόρφωση υψηλού επιπέδου τιμών, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα στοιχεία που εκτίθενται στην σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως επιτρέπουν να θεωρηθεί με επαρκή βαθμό πιθανότητας ότι η συμφωνία μπορεί να ασκήσει επιρροή άμεση ή έμμεση, πραγματική ή δυνητική στο εμπόριο ελκυστήρων μεταξύ κρατών μελών, και δη δικαιολογώντας τον φόβο ότι μπορεί να εμποδίσει την πραγματοποίηση ενιαίας αγοράς μεταξύ κρατών μελών (βλ. αποφάσεις *Société technique minière*, προπαρατεθείσα, και της 17ης Ιουλίου 1997, *Ferrière Nord* κατά Επιτροπής, C-219/95 P, Συλλογή 1997, σ. I-4411, σκέψη 20). Συγκεκριμένα, αφενός το Πρωτοδικείο παρατήρησε ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών ενδέχεται να έχει ευνοήσει τη διαμόρφωση υψηλού επιπέδου τιμών στην εσωτερική αγορά, ούτε η αναιρεσίμουσα απέδειξε ότι οι τιμές γεωργικών ελκυστήρων στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου ήταν χαμηλότερες από τις ισχύουσες στις αγορές της ηπειρωτικής Ευρώπης. Αφετέρου το Πρωτοδικείο, για να κρίνει ότι η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών επηρεάζει τον όγκο των εισαγωγών προς το Ηνωμένο Βασίλειο, έλαβε υπόψη τα χαρακτηριστικά της αγοράς αναφοράς, το γεγονός ότι οι κυριότεροι πωλητές της αγοράς αυτής δρουν επίσης και σε ολόκληρη την κοινή αγορά και το υψηλό ποσοστό (88 %) της αγοράς αναφοράς που ελέγχουν οι επιχειρήσεις, μέρη της συμφωνίας.
- 120 Επομένως το δεύτερο σκέλος του εβδόμου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμο.
- 121 Κατά συνέπεια ο έβδομος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του ογδόου λόγου αναιρέσεως

- 122 Ο τελευταίος λόγος αναφέρεται στη σκέψη 105 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών δεν εμφανίζει το στοιχείο του απαραίτητου και επομένως δεν πληροί την τρίτη από τις τέσσερις προϋποθέσεις από τις οποίες το άρθρο 85, παράγραφος 3, εξαρτά τη χορήγηση ατομικής απαλλαγής.
- 123 Συγκεκριμένα το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε ότι οι τέσσερις προαναφερθείσες προϋποθέσεις είναι σωρευτικές και ότι εναπόκειται κατά πρώτο λόγο στις επιχειρήσεις να παράσχουν τα αποδεικτικά στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η συμφωνία πληροί τις προϋποθέσεις αυτές, έκρινε:

«Εν προκειμένω, η απόφαση δέχεται ότι οι περιορισμοί του ανταγωνισμού που απορρέουν από την ανταλλαγή πληροφοριών δεν είναι αναγκαίοι, δεδομένου «ότι μια εταιρία, διαθέτοντας τα στοιχεία των συνολικών επιδόσεων του κλάδου σε συνδυασμό με αυτά των δικών της επιδόσεων, μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά στην αγορά αγροτικών ελκυστήρων» στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η διαπίστωση αυτή, η οποία, στο σημείο 62 των αιτιολογιών της αποφάσεως, αφορά την πρώτη κοινοποίηση, αφορά, στο σημείο 65, τη δεύτερη κοινοποίηση. Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι οι περιορισμοί του ανταγωνισμού που απορρέουν από το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, όπως οι περιορισμοί αυτοί αναλύονται ανωτέρω (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 93, 97 και 98), είναι αναγκαίοι, ιδίως από πλευράς των στόχων της συμβολής στην οικονομική πρόοδο και της δίκαιης κατανομής του οφέλους. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίξει λυσιτελώς ότι, αν δεν υφίστατο το επίδικο σύστημα, οι επιχειρηματίες που δρουν στην αγορά αγροτικών ελκυστήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο θα αντλούσαν, χάρη στην κατάρτιση μελετών, πληροφορίες ισοδύναμες προς τις παρεχόμενες από το επίδικο σύστημα, δεδομένου ότι οι πληροφορίες που αντλούνται από τις μελέτες δεν είναι πρόσφατες, αφορούν συγκεκριμένα ζητήματα και δεν παρέχονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, ασχέτως του κόστους της προσβάσεως στις πληροφορίες αυτές.»

- 124 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών και το Data System δεν πληρούσαν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για τη χορήγηση απαλλαγής βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3. Παρατηρεί ότι, σε αντίθεση με το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου, η ίδια εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους η συμφωνία δεν ενείχε κανένα περιορισμό του ανταγωνισμού που δεν ήταν αναγκαίος για τη βελτίωση της παραγωγής και της διανομής καθώς και της θέσεως των καταναλωτών.

- 125 Εξάλλου, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι απέρριψε χωρίς αιτιολογία το επιχειρήματά της ότι αν δεν υπήρχε το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, οι ενδιαφερόμενοι δεν θα μπορούσαν ίσως να συλλέξουν όλα τα ανταλλασσόμενα περί ταξινομήσεως στοιχεία στο ίδιο ποιοτικό επίπεδο και με την ίδια περιοδικότητα μέσω ειδικής μελέτης της αγοράς ή μέσω κάποιας εταιρίας μελέτης της αγοράς.
- 126 Πρέπει να σημειωθεί πρώτον ότι η αναιρεσείουσα, υποστηρίζοντας γενικώς ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να καταλήξει σε άλλο συμπέρασμα αν είχε δεχθεί τα επιχειρήματά της, περιορίζεται να αμφισβητήσει γενικώς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το Πρωτοδικείο χωρίς να επιχειρεί να αποδείξει ενδεχόμενη νομική πλάνη στον συλλογισμό του Πρωτοδικείου. Επομένως, κατά το μέρος αυτό, ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.
- 127 Όσον αφορά, δεύτερον, το ζήτημα κατά πόσον οι επιχειρηματίες θα μπορούσαν να συλλέξουν τις ίδιες πληροφορίες με άλλα μέσα εκτός του συστήματος ανταλλαγής πληροφοριών, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως παρατήρησε η Επιτροπή, τα επιχειρήματα που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου είναι ασαφή. Πράγματι, από τα υπομνήματα που κατέθεσε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου προκύπτει σαφώς ότι είχε υποστηρίξει, κατά τα ουσιαστικά, ότι, αν δεν υπήρχε το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, οι επιχειρήσεις θα μπορούσαν να λάβουν όλα τα ανταλλασσόμενα στατιστικά στοιχεία κατά τρόπο ανεξάρτητο, με την κατάρτιση μελετών. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που διατυπώνει η αναιρεσείουσα εμφανίζεται αλυσιτελής και είναι απορριπτέα.
- 128 Επομένως, ο τελευταίος λόγος αναιρέσεως πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό του.
- 129 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι λόγοι αναιρέσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα με την αίτησή της είναι εν μέρει απαράδεκτοι και εν μέρει αβάσιμοι. Επομένως η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹³⁰ Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην κατ' αναίρεση διαδικασία βάσει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η αναίρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσεως.**
- 2) Καταδικάζει την εταιρεία John Deere Ltd στα δικαστικά έξοδα.**

Gulmann

Moitinho de Almeida

Edward

Jann

Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Μαΐου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

C. Gulmann